

Sygnatura akt VIII Gz 246/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2014

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Górski**

Sędziowie: **SSO Piotr Salamaj**

SSO Leon Miroszewski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2014 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o ogłoszenie upadłości (...) spółka akcyjna spółki komandytowej z siedzibą w Ł., obejmującej likwidację majątku dłużnika

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum

w Szczecinie z dnia 21 sierpnia 2013 roku, sygnatura akt XII GU 74/13

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie – Sąd Upadłościowy, po rozpoznaniu wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. o ogłoszenie upadłości (...) spółka akcyjna spółki komandytowej z siedzibą w Ł., obejmującej likwidację majątku dłużnika, oddalił wniosek i zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 1.817 złotych tytułem kosztów procesu. W uzasadnieniu postanowienia stwierdził, że dłużnik, prowadzący działalność w zakresie transportu drogowego, wynajmu i dzierżawy samochodów osobowych i furgonetkach, magazynowania i przechowywania towarów. Spółka ta posiada około 100 stałych klientów, zatrudnia 12 osób, a jej średnie przychody wynoszą około 500.000 złotych miesięcznie. Jednym z kontrahentów dłużnika była spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą K.. W zleceniach transportowych udzielanych przez dłużnika temu podmiotowi zastrzegano zakaz cesji wierzytelności z tych umów. Spółka (...) zbyła wierzytelności na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., na co dłużnik nie wyraził zgody. Wierzyciel wystąpił z pozwami co do nabytych wierzytelności i uzyskał nakazy zapłaty, natomiast dłużnik wniósł sprzeciwy od tych nakazów.

Sąd upadłościowy stwierdził, że wierzyciel nie udowodnił swojej legitymacji czynnej, bowiem nie uprawdopodobnił istnienia wierzytelności, co jest wymagane na podstawie art. 24 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. Sąd ten uznał, że nabycie przez wnioskodawcę wierzytelności od (...) spółki z o.o. w K. nie było skuteczne, bowiem w zleceniach transportowych udzielonych tej spółce przez dłużnika zawarto zastrzeżenie, że wierzytelności przysługujące zleceniobiorcy wynikające ze zlecenia nie mogą być zbyte bez zgody zleceniodawcy po uprzednim okazaniu umowy cesji wierzytelności. Ustalenia tego Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o zeznania świadka R. J., niekwestionowane

przez wierzyciela. W związku z powyższym Sąd ten stwierdził, że nie było podstaw do merytorycznego ustalenia, czy w stosunku dłużnika zaistniały przesłanki uzasadniające ogłoszenie jego upadłości.

Na to postanowienie wierzyciel wniósł zażalenie. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i ogłoszenie upadłości dłużnika. W uzasadnieniu przyznał, że we wszystkich zleceniach udzielonych przez dłużnika spółce (...) sp. z o.o. widniał zapis: „wierzytelności przysługujące zleceniobiorcy (wierzycielowi) wynikające z niniejszego zlecenia nie mogą być zbyte bez pisemnej zgody zleceniodawcy (dłużnika) po uprzednim okazaniu mu umowy cesji. Skarżący podniósł natomiast, że wymóg zgody został zastrzeżony tylko dla celów dowodowych, a więc nie obowiązywał między przedsiębiorcami, toteż istnienie zgody mogło być dowodzone wszelkimi dowodami. Skarżący zarzucił, że Sąd Rejonowy nie przeprowadził dowodu z przesłuchania strony wnioskodawcy, nie zakreślił też tezy dowodowej wysłuchania wierzyciela, któremu zawiadomienie o terminie przesłuchania doręczył dopiero 1 dzień przed rozprawą, na którą nie mógł się stawić z uwagi na znaczną odległość i inne obowiązki. Ponadto podniósł, że dłużnik wyraził zgodę na przelew wierzytelności przez (...) sp. z o.o. na rzecz wierzyciela, co wynika z korespondencji elektronicznej z dnia 24 kwietnia 2013 roku, w której wyraźnie stwierdzono, że w związku z zobowiązaniami dłużnika w stosunku do spółki (...), przeniesionych na wnioskodawcę, dłużnik wnosi o ujęcie należności dłużnika z trzech faktur. To zdaniem wierzyciela świadczy o zgodzie dłużnika na cesję wierzytelności spółki (...) na rzecz wierzyciela. Skarżący podniósł też, że dłużnik zaczął kwestionować legitymację czynną wierzyciela dopiero w sprzeciwach od wydanych przeciwko niemu nakazów zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione. Rację ma Sąd Rejonowy, że wierzyciel nie uprawdopodobnił jego wierzytelności w stosunku do dłużnika (art. 24 p.u.n.), toteż przy uznaniu, że nie jest wierzycielem, nie uzyskał legitymacji czynnej do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika (art. 20 ust. 1 p.u.n. – a contrario).

Odnosząc się do twierdzenia, że istnienie zgody pisemnej, wymaganej dla możliwości zbycia wierzytelności spółki (...) na rzecz innego podmiotu mogło być wykazywane innymi dowodami niż pisemna zgoda, w tym dowodem z przesłuchania wierzyciela, podnieść należy, że wierzyciel nie wskazał takiego dowodu. Spóźnione są także jego wywody w sprawie niemożności stawiennictwa reprezentanta wierzyciela na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2013 roku, ponieważ wierzyciel w ogóle nie podnosił istnienia przeszkód co do stawiennictwa na tej rozprawie. Trzeba dodać, że treść wniosku o ogłoszenie upadłości a także stanowisko wierzyciela w toku postępowania przed sądem upadłościowym w ogóle nie odnosiły się do kwestii ważności czy skuteczności nabycia wierzytelności przeciwko dłużnikowi, choć dłużnik w postępowaniach sądowych z pozwów o zasądzenie wierzytelności nabytych od spółki (...) podniósł w sprzeciwach od wydanych w tych sprawach nakazów zapłaty zarzut bezskuteczności cesji wierzytelności spółki (...) na rzecz wnioskodawcy. W świetle powyższych stwierdzeń, zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z przesłuchania wnioskodawcy nie może być uznany za zasadny. Wnioskodawca nie składał wniosku o takie przesłuchanie ani nie zapewnił stawiennictwa wierzyciela na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2013 roku, celem jego zaplanowanego wysłuchania przez sąd upadłościowy (art. 30 ust. 1 i 2 p.u.n.).

Nie ma racji skarżący, że wymóg zgody dłużnika na cesję wierzytelności przysługujących spółce (...) z tytułu zleceń otrzymanych od niego, mógł być wypełniony również w inny sposób niż zgoda pisemna. W art. 509 § 1 k.c. mowa jest o uprawnieniu wierzyciela do przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią bez zgody dłużnika, przy czym jednym z odstępstw od tego uprawnienia jest możliwość innego uzgodnienia umownego pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem. To uzgodnienie może mieć formę zastrzeżenia braku uprawnienia do takiego przelewu albo określenia warunku jego dokonania. Niespełnienie zastrzeżenia sprawia, że do przelewu nie dochodzi. W świetle treści zastrzeżenia w zleceniach pomiędzy dłużnikiem a spółką (...) należy przyjąć, że zawiera ono wymóg zgody po przedstawieniu umowy cesji, a nadto zachowania formy pisemnej co do tej zgody. Brak tej zgody w formie pisemnej oznacza, że przelew, o ile znajduje oparcie w zawartej umowie wierzyciela z osobą trzecią, jest czynnością kulejącą, co najmniej do czasu wyrażenia zgody dłużnika w wymaganej formie (art. 63 § 1 k.c.).

Odnosząc się do twierdzenia dłużnika, że zgodę dłużnik wyraził treścią e-maila z dnia 24 kwietnia 2013 roku należy stwierdzić, że nie są znane dane nadawcy tej korespondencji, ani personalne, ani co do jego statusu w spółce dłużnika. Niezależnie od tego wzmiankowana korespondencja dotyczy cesji wierzytelności spółki (...) na rzecz innego podmiotu niż wnioskodawca w niniejszej sprawie, nie może więc dotyczyć kolejnego przelewu wierzytelności.

Na koniec należy podnieść, na co Sąd Rejonowy również zwrócił uwagę, że sytuacja ekonomiczna dłużnika pozwala na bieżące regulowanie zobowiązań, o czym świadczy nie tylko zapewnienie dłużnika, ale też stwierdzenie przez Sąd pierwszej instancji danych o przychodach dłużnika, przedmiocie jego działalności oraz o ilości kontrahentów. Dłużnik podniósł, że wierzytelności wskazane przez wnioskodawcę jako przysługujące mu wobec dłużnika, są sporne, natomiast zostaną spełnione natychmiast po ich wykazaniu przez wnioskodawcę w prowadzonych procesach. W świetle akt postępowania nie ma podstaw do podważenia tych twierdzeń.

Mając na uwadze powyższe, zgodnie z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 229 p.u.n., należało oddalić zażalenie jako bezzasadne.

SSO Piotr Sałamaj SSO Krzysztof Górski SSO Leon Miroszewski